

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 4 stycznia 1991 r.

Nr 1

TREŚĆ:

Poz.:

USTAWA

1 — z dnia 22 grudnia 1990 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń 1

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

2 — z dnia 21 grudnia 1990 r. w sprawie wyłączania nieruchomości zamiennych lub nakładania obowiązku zapłaty odszkodowania na rzecz kościelnych osób prawnych 5

3 — z dnia 22 grudnia 1990 r. w sprawie wprowadzenia dodatkowych zwolnień celnych w obrocie towarowym pomiędzy wolnym obszarem celnym a pozostałym polskim obszarem celnym 6

4 — z dnia 27 grudnia 1990 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ceł na towary przywożone z zagranicy 7

1

USTAWA

z dnia 22 grudnia 1990 r.

o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń.

Art. 1. 1. Ustawa reguluje opodatkowanie osób prawnych oraz prowadzących działalność gospodarczą państwowych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, a także spółek jawnych i cywilnych z udziałem osób prawnych, zwanych dalej „podatnikami”, od wzrostu wynagrodzeń przekraczającego określone tą ustawą normy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przepisy ustawy nie mają zastosowania do:

- 1) jednostek i zakładów budżetowych oraz gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych,
- 2) gmin i innych komunalnych osób prawnych, z wyjątkiem prowadzonej przez nie działalności gospodarczej,
- 3) Narodowego Banku Polskiego,
- 4) szkół wyższych, z wyjątkiem prowadzonej przez nie wydzielonej działalności gospodarczej, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385),
- 5) organizacji społecznych, zawodowych, organizacji politycznych oraz fundacji, z wyjątkiem prowadzonej przez nie działalności gospodarczej,
- 6) kościelnych osób prawnych,
- 7) spółek powstałych do dnia 31 grudnia 1990 r. i działających na podstawie przepisów o zasadach prowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności gospodarczej w zakresie drobnej wytwórczości przez zagraniczne osoby prawne i fizyczne oraz na podstawie przepisów o działalności gospodarczej z udziałem podmiotów zagranicznych,
- 8) zagranicznych osób prawnych,
- 9) spółek prawa handlowego i spółek cywilnych, w których mniej niż 50% udziałów lub akcji należy do Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych, gmin oraz związków międzygminnych,
- 10) spółdzielni mieszkaniowych,
- 11) spółdzielni osób fizycznych, pod warunkiem że kwota funduszu udziałowego jest nie mniejsza niż 1/5 kwoty funduszu zasobowego spółdzielni,
- 12) spółdzielni osób fizycznych z udziałem osób prawnych, w których liczba osób fizycznych przekracza połowę

liczby udziałowców, pod warunkiem że kwota funduszu udziałowego jest nie mniejsza niż 1/4 kwoty funduszu zasobowego tych spółdzielni oraz że suma udziałów osób fizycznych jest wyższa od sumy udziałów osób prawnych,

13) zakładów lecznictwa uzdrowiskowego i sanatoryjnego, w których pracownicy wynagradzani są według zasad określonych dla pracowników społecznych zakładów służby zdrowia finansowanych na podstawie umowy zawartej z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

3. Za fundusz udziałowy, o którym mowa w ust. 2 pkt 11 i 12, uważa się także równowartość wkładów członkowskich.

4. Jeżeli Urząd Antymonopolowy stwierdzi stosowanie przez podatników wymienionych w ust. 2 pkt 9, 11 i 12 praktyk monopolistycznych, o których mowa w art. 13 ust. 7, nie stosuje się ust. 2.

Art. 2. 1. Za wynagrodzenia, o których mowa w art. 1 ust. 1, uważa się wszelkie wydatki pieniężne, w tym także równowartość świadczeń w naturze lub ich ekwiwalenty na rzecz pracowników i innych osób fizycznych w związku z zatrudnieniem u podatnika.

2. Do wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1, zalicza się również środki pieniężne przekazane przez podatnika na rzecz innych organizacji lub instytucji z przeznaczeniem na wypłaty dla pracowników podatnika.

3. Przez zatrudnienie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się świadczenie pracy na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia, umowy o dzieło oraz umowy agencyjno-prowizyjnej lub innej umowy o podobnym charakterze.

4. Do wynagrodzeń w rozumieniu ustawy nie zalicza się:

- 1) wynagrodzeń za pracę inwalidów,
- 2) wynagrodzeń za pracę osób traktowanych na równi z inwalidami, zatrudnionych w spółdzielniach inwalidów i niewidomych, określonych na podstawie odrębnych przepisów,
- 3) wynagrodzeń za pracę w dni wolne od pracy, przekazanych na fundusze pomocy społecznej,

- 4) wynagrodzeń osób zatrudnionych w przychodniach i ośrodkach rehabilitacyjno-wypoczynkowych prowadzonych przez spółdzielnie inwalidów,
- 5) wynagrodzeń za pracę skazanych,
- 6) wynagrodzeń absolwentów szkół ponadpodstawowych oraz szkół wyższych, podejmujących zatrudnienie po raz pierwszy — przez okres 12 miesięcy od daty zatrudnienia,
- 7) wynagrodzeń wypłacanych pracownikom skierowanym lub oddelegowanym do pracy za granicą,
- 8) premii i nagród kierowców za oszczędne zużycie paliwa płynnego i za oszczędne wykorzystanie ogumienia,
- 9) świadczeń wypłacanych na podstawie przepisów o ubezpieczeniach społecznych, z wyjątkiem zasiłków chorobowych wypłacanych w czasie trwania stosunku pracy ze środków zakładu pracy,
- 10) świadczeń i usług finansowanych ze środków funduszy socjalnego i mieszkaniowego, z zastrzeżeniem art. 3 ust. 2,
- 11) wartości świadczeń rzeczowych, wynikających z przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy (w tym posiłków profilaktycznych), a także ekwiwalentów za pranie i reperaturę odzieży roboczej wykonywane w własnym zakresie przez pracowników, za używanie odzieży własnej zamiast odzieży roboczej oraz za nie wydane pracownikom przysługujące im środki higieny osobistej,
- 12) wartości posiłków regeneracyjno-wzmacniających oraz innych posiłków wydawanych niektórym grupom pracowników do spożycia wyłącznie w czasie wykonywania pracy, bez prawa do ekwiwalentu z tego tytułu,
- 13) ekwiwalentów pieniężnych za użyte przy wykonywaniu pracy narzędzia, materiały lub sprzęt stanowiący własność wykonawcy,
- 14) kwot wypłacanych z tytułu zwrotu kosztów przeniesienia służbowego, zasiłków na zagospodarowanie i osiedlenie,
- 15) diet i innych należności za czas podróży służbowej pracowników,
- 16) kwot wypłacanych pracownikom z tytułu zwrotu kosztów używania samochodów osobowych, motocykli i motorowerów dla potrzeb podatnika,
- 17) jednorazowych nagród i premii obciążających koszty całokształtu działalności w roku podatkowym, wynikających z Karty Górnika, Karty Hutnika lub innych kart branżowych wprowadzonych przed dniem 1 stycznia 1990 r.,
- 18) wynagrodzeń wypłacanych twórcom wynalazków, projektów racjonalizatorskich i wzorów użytkowych oraz nagród związanych z tymi projektami, a także nagród przyznanych za osiągnięcie wymiernych efektów ekonomicznych wdrożenia nowych rozwiązań technicznych lub organizacyjnych, będących wynikami prac badawczych,
- 19) honorariów twórczych, autorskich i realizatorskich,
- 20) udziałów członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych w dochodzie podzielnym tych spółdzielni,
- 21) oprocentowania udziałów członkowskich w spółdzielniach,
- 22) prowizji z tytułu kolportażu książek,
- 23) prowizji w jednostkach ubezpieczeniowych,
- 24) odpraw, o których mowa w ustawie z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19, Nr 10, poz. 59 i Nr 51, poz. 298),
- 25) odszkodowań otrzymanych na podstawie przepisów prawa administracyjnego, prawa cywilnego i prawa pracy.

5. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może określić inne rodzaje przychodów nie zaliczone do wynagrodzeń.

6. Wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ust. 4, dzielą się na:

- 1) wynagrodzenia obciążające koszty całokształtu działalności, wynikające z prowadzonych ksiąg rachunkowych,
- 2) wypłaty premii i nagród z zysku brutto (zysku bilansowego)

7. Na równi z wynagrodzeniami określonymi w ust. 6 pkt 2 traktuje się środki pieniężne przeznaczone na wypłatę dla pracowników podatnika, o których mowa w ust. 2.

Art. 3. 1. Podstawę opodatkowania stanowią:

- 1) nadwyżka przeciętnego wynagrodzenia z roku (okresu) podatkowego przekraczająca normę, o której mowa w art. 5—8,
- 2) kwota wypłat nagród i premii z zysku brutto za rok podatkowy powiększona o środki pieniężne przekazane przez podatnika na rzecz innych organizacji lub instytucji z przeznaczeniem na wypłaty dla pracowników podatnika, przekraczająca normę, o której mowa w art. 12.

2. Kwotę przekroczenia, o której mowa w ust. 1 pkt 1, powiększa się o wypłaty pieniężne oraz równowartość świadczeń rzeczowych wypłaconych z:

- 1) funduszu socjalnego, przekraczające dwukrotność odpisu podstawowego na ten fundusz,
- 2) funduszu mieszkaniowego, przekraczające czterokrotność odpisu podstawowego na ten fundusz.

Art. 4. 1. Podstawę ustalenia normy przeciętnego wynagrodzenia na styczeń 1991 r., o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, stanowi przeciętne wynagrodzenie wynikające z normy za grudzień 1990 r., ustalonej na podstawie dotychczasowych przepisów o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń, obliczone zgodnie z ust. 2 i 3.

2. Przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, oblicza się w sposób następujący: Normę wynagrodzeń za grudzień 1990 r. pomniejsza się o składniki wynagrodzeń wymienione w art. 2 ust. 4 pkt 5, 6, 8, 19, 22 i 23. Tak ustaloną kwotę normy na grudzień 1990 r. dzieli się przez:

- 1) przeciętne zatrudnienie w grudniu 1990 r. u podatników, którzy ustalali kwotową normę wynagrodzeń na grudzień 1990 r.,
- 2) przeciętne zatrudnienie we wrześniu 1989 r. u podatników, którzy ustalali normę za grudzień 1990 r. w powiązaniu z przeciętnym wynagrodzeniem,
- 3) przeciętne zatrudnienie w miesiącu, w którym po raz pierwszy zatrudniono pracowników na podstawie umowy o pracę u podatników, którzy podjęli działalność po 30 września 1989 r.,
- 4) przeciętne zatrudnienie z miesiąca poprzedzającego dokonanie zmian organizacyjnych, przeciętne zatrudnienie z września 1989 r. lub przeciętne zatrudnienie z grudnia 1990 r. — w zależności od sposobu ustalania normy wynagrodzeń na grudzień 1990 r. — u podatników, u których w 1990 r. nastąpił przyrost lub spadek zatrudnienia, spowodowany zmianami organizacyjnymi dokonanymi po 30 września 1989 r., polegającymi na:
 - a) podziale jednostki gospodarczej (organizacyjnej),
 - b) połączeniu jednostek gospodarczych (organizacyjnych),
 - c) przekształceniu w spółkę, przekazaniu lub przyjęciu w dzierżawę lub agencję zakładów, wydziałów, działów lub innych organizacyjnie i ewidencyjnie wyodrębnionych obiektów produkcyjnych i usługowych.

3. Podatnicy, u których w 1990 r. nastąpiła nadwyżka wynagrodzeń podlegająca podatkowi od wzrostu wynagrodzeń, podwyższają przeciętne wynagrodzenie wynikające z normy za grudzień 1990 r., ustalone zgodnie z ust. 2, o 1/24 nadwyżki wynagrodzeń za 1990 r. przeliczonej na jednego przeciętnie zatrudnionego za ten rok.

4. Podatnicy, u których przeciętne wynagrodzenie obliczone zgodnie z ust. 2 i 3 jest niższe od 800.000 zł, przyjmują do ustalenia podstawy normy kwotę przeciętnego wynagrodzenia w wysokości 800.000 zł.

5. Minister Finansów, w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej oraz Ministrem Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, może, w odniesieniu do państwowych gospodarstw rolnych i państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej, podwyższyć przyjmowaną do ustalenia podstawy normy kwotę przeciętnego wynagrodzenia, o której mowa w ust. 4.

Art. 5. 1. Miesięczną normę przeciętnych wynagrodzeń w styczniu 1991 r. stanowi kwota przeciętnego wynagrodzenia, ustalona zgodnie z art. 4 ust. 2—4, powiększona o kwotę wynikającą z pomnożenia tego wynagrodzenia przez procentowy wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych w styczniu 1991 r. oraz współczynnik korygujący.

2. Miesięczną normę przeciętnych wynagrodzeń w każdym następnym miesiącu stanowi miesięczna norma z miesiąca poprzedniego powiększona o kwotę wynikającą z pomnożenia normy miesiąca poprzedniego przez procentowy wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych w tym miesiącu oraz współczynnik korygujący.

3. Normę przeciętnego wynagrodzenia roku (okresu) podatkowego stanowi suma kwot wynikających z iloczynów miesięcznych norm przeciętnego wynagrodzenia i przeciętnego zatrudnienia w tych miesiącach, podzielona przez przeciętne miesięczne zatrudnienie w roku (okresie) podatkowym.

4. Miesięczną normę przeciętnych wynagrodzeń w styczniu każdego następnego roku podatkowego stanowi miesięczna norma przeciętnych wynagrodzeń z grudnia roku poprzedniego, powiększona o kwotę wynikającą z pomnożenia normy z grudnia roku poprzedniego przez procentowy wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych w styczniu roku podatkowego oraz współczynnik korygujący.

5. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustali wysokość współczynników korygujących, o których mowa w ust. 1 i 2.

6. Prognozowany przyrost cen towarów i usług konsumpcyjnych na każdy miesiąc ogłasza Minister Finansów, w terminie do 7 dnia każdego miesiąca.

7. Faktyczny przyrost cen towarów i usług konsumpcyjnych za każdy miesiąc ogłasza Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w terminie do 15 dnia następnego miesiąca.

Art. 6. 1. Podatnikom, którzy podjęli działalność w roku podatkowym, właściwe urzędy skarbowe ustalają na pierwszy miesiąc działalności normę przeciętnego wynagrodzenia jako sumę:

- 1) przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia stanowiącego podstawę ustalenia normy w kwocie określonej przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia,
- 2) kwot przyrostów wynagrodzeń wynikających z pomnożenia kwoty określonej w pkt 1 przez procentowe wzrosty cen towarów i usług konsumpcyjnych w roku podatkowym za miesiące poprzedzające i miesiąc podjęcia działalności w tym roku oraz współczynnik korygujący,
- 3) kwot wynagrodzeń z tytułu umów o dzieło lub umów zlecenia, w wysokości nie przekraczającej 100% wynagrodzenia określonego w pkt 1 i 2.

2. Miesięczną normę przeciętnego wynagrodzenia w każdym następnym miesiącu ustala się zgodnie z art. 5 ust. 2.

3. Normę przeciętnego wynagrodzenia z roku (okresu) podatkowego ustala się zgodnie z art. 5 ust. 3.

4. Do podatników, którzy podjęli działalność w roku podatkowym, zalicza się jednostki, które po raz pierwszy

dokonały wypłat wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności w tym roku.

5. Do podatników, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania przepisy art. 9.

Art. 7. 1. Podatnicy, którzy powstaną w wyniku zmian organizacyjnych polegających na:

- 1) podziale jednostki lub wyodrębnieniu z innej jednostki będącej podatnikiem,
- 2) przekształceniu w spółkę lub inną formę organizacyjną, przyjmują miesięczną normę przeciętnego wynagrodzenia, o której mowa w art. 5 ust. 2, z miesiąca poprzedzającego zmianę organizacyjną.

2. Zakłady (oddziały) osób prawnych sporządzające bilans, które w wyniku zmian organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, otrzymają osobowość prawną, mogą przyjąć własną miesięczną normę przeciętnego wynagrodzenia. Zasada ta obowiązuje wszystkie zakłady (oddziały) osób prawnych sporządzające bilans, które wchodziły w skład podatnika przed dokonanymi zmianami organizacyjnymi.

3. Podatnicy, którzy powstaną w wyniku połączenia jednostek (podatników), przyjmują miesięczną normę przeciętnego wynagrodzenia, o której mowa w art. 5 ust. 2, jako sumę iloczynów przeciętnej normy i przeciętnego zatrudnienia każdego z podatników przed połączeniem, podzieloną przez przeciętne zatrudnienie podatnika po zmianie organizacyjnej.

4. Przyjętą miesięczną normę przeciętnych wynagrodzeń, o której mowa w ust. 1—3, powiększa się o kwotę przyrostu wynikającego z pomnożenia tej normy przez procentowy wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych w pierwszym miesiącu działalności po dokonanych zmianach organizacyjnych i współczynnik korygujący.

Art. 8. 1. Jednostki świadczące usługi w zakresie użyteczności publicznej działające w warunkach ograniczonej samodzielności finansowej, wymienione w załączniku do niniejszej ustawy, ustalają miesięczne normy przeciętnych wynagrodzeń, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2, przyjmując w miejsce procentowego wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych i współczynnika korygującego procentowy wzrost przeciętnych wynagrodzeń w 6 podstawowych działach sfery produkcji materialnej bez wypłat z zysku.

2. Podatnicy, o których mowa w ust. 1, ustalają miesięczną normę przeciętnych wynagrodzeń za styczeń 1991 r. zgodnie z art. 5 ust. 1.

3. Prognozowany procentowy wzrost wynagrodzeń w 6 podstawowych działach sfery produkcji materialnej ogłasza Minister Finansów do 7 dnia każdego miesiąca na dany miesiąc.

4. Faktyczny procentowy wzrost wynagrodzeń w 6 podstawowych działach sfery produkcji materialnej ogłasza Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w terminie do 15 dnia następnego miesiąca.

Art. 9. 1. Podatnicy w roku (okresie) podatkowym mogą powiększyć normę przeciętnego wynagrodzenia, o której mowa w art. 5 ust. 3, o dodatkową kwotę, która nie spowoduje zmniejszenia relacji wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności powiększonych o zysk brutto do wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności za ten okres w stosunku do relacji z roku poprzedniego.

2. Podatnicy do ustalenia relacji, o której mowa w ust. 1, mogą przyjąć stratę bilansową, pod warunkiem niepowiększenia jej w roku (okresie) podatkowym.

3. Minister Finansów określi sposób liczenia relacji, o której mowa w ust. 1 i 2, w odniesieniu do państwowych gospodarstw rolnych i państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej.

4. Dodatkowa kwota, o której mowa w ust. 1, w roku (okresie) podatkowym nie może przekroczyć:

- 1) 1/8 przeciętnego wynagrodzenia pomnożonego przez liczbę miesięcy od początku roku podatkowego począwszy od stycznia u podatników, którzy nie osiągnęli dodatniego wyniku finansowego za rok poprzedni z powodu ograniczenia w stanowieniu cen i prowadzenia działalności dotowanej,
- 2) 1/6 przeciętnego wynagrodzenia pomnożonego przez liczbę miesięcy począwszy od kwietnia roku podatkowego u pozostałych podatników.

5. Przeciętne miesięczne wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, ustala się przez podzielenie kwoty wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności roku (okresu) podatkowego przez przeciętne miesięczne zatrudnienie od początku roku i liczbę miesięcy za ten okres.

6. Do wyliczenia relacji w roku (okresie) podatkowym przyjmuje się wynagrodzenie obciążające koszty całokształtu działalności, ustalone zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt 1, pomniejszone o wypłaty z rezerw na wynagrodzenia dokonane w 1991 r.

7. Podatnik traci prawo do podwyższenia normy przeciętnego wynagrodzenia w roku podatkowym o kwoty ustalone w ust. 1 w przypadku:

- 1) obniżenia relacji, o której mowa w ust. 1, w roku (okresie) podatkowym w stosunku do relacji z roku poprzedniego,
- 2) stwierdzenia przez Urząd Antymonopolowy stosowania praktyk monopolistycznych przez podatnika.

8. Podatnicy, o których mowa w art. 7, do ustalenia relacji wymienionej w ust. 1 przyjmują wynagrodzenia obciążające koszty całokształtu działalności i zysk brutto w wysokości uwzględniającej dokonane zmiany organizacyjne.

Art. 10. 1. Jeżeli podatnik zleca wykonanie usługi lub produkcji, a zleceniobiorca do wykonania tej usługi lub produkcji zatrudni pracowników podatnika, podatnik podwyższa wynagrodzenie roku (okresu) podatkowego o kwoty wynagrodzeń wypłaconych przez zleceniobiorcę pracownikom podatnika. Zleceniobiorca jest obowiązany wykazać w fakturze kwotę wynagrodzeń wypłaconych pracownikom podatnika.

2. Podatnik, który użycza, wynajmuje lub dzierżawi spółce środki produkcji, a spółka przy prowadzeniu działalności gospodarczej zatrudnia pracowników podatnika, podwyższa wynagrodzenia roku (okresu) podatkowego o kwoty wynagrodzeń wypłacone przez spółkę pracownikom podatnika. Spółka jest obowiązana powiadomić podatnika o zatrudnieniu jego pracowników i określić kwoty wynagrodzeń wypłacone tym pracownikom.

Art. 11. 1. Podwyżki wynagrodzeń za pracę nie mogą być wprowadzone przez podatników z mocą wsteczną za miesiące poprzedzające miesiąc, w którym podjęto decyzję o podwyższeniu wynagrodzeń.

2. W przypadku dokonania podwyżek wynagrodzeń z mocą wsteczną, podatnik jest obowiązany odprowadzić do budżetu państwa kwotę stanowiącą dwukrotność dokonanych podwyżek w terminie 14 dni od dnia wypłaty.

Art. 12. 1. Normę wypłat wynagrodzeń, o których mowa w art. 2 ust. 6 pkt 2 i ust. 7, stanowi kwota wynosząca 8,5% wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności w 1991 r., powiększonych o wynagrodzenia osób wymienionych w art. 2 ust. 4 pkt 1—6 i 17 i pomniejszonych o wynagrodzenia bezosobowe, a w spółdzielniach pracy — o wynagrodzenia bezosobowe osób fizycznych nie będących członkami tych spółdzielni.

2. W 1991 r. podatnicy mogą dokonywać, za zgodą pracowników, zaliczkowych wypłat nagród i premii z zysku brutto za rok podatkowy wyłącznie w formie obligacji Skarbu Państwa lub akcji. Kwota odpowiadająca 50% wartości obligacji i akcji przekazanych pracownikom zwiększa normę, o której mowa w ust. 1.

Art. 13. 1. Dla ustalenia przekroczenia normy przeciętnych wynagrodzeń w roku (okresie) podatkowym kwotę wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności danego okresu (roku) podatkowego pomniejsza się o wypłaty z rezerw na wynagrodzenia wypłacone w 1991 r., a następnie dzieli się przez przeciętne miesięczne zatrudnienie w tym okresie.

2. Podatek od wzrostu wynagrodzeń ustala się według następującej skali opodatkowania:

- 1) za przekroczenie normy przeciętnych wynagrodzeń w roku (okresie) podatkowym:

Lp.	Przekroczenie normy	Stawka podatku za każdy kolejny procent przekroczenia normy
1	do 3%	100%
2	ponad 3% do 5%	200%
3	ponad 5%	500%

- 2) za przekroczenie normy wypłat, o której mowa w art. 12 — w wysokości 500% kwoty przekroczenia.

3. Łączna kwota podatku od wzrostu wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności równa jest iloczynowi podatku ustalonego zgodnie z ust. 2 pkt 1 i przeciętnej liczby zatrudnionych w roku (okresie) podatkowym.

4. Podatnikom będącym spółkami prawa handlowego i spółkami cywilnymi, w których:

- 1) od 50% do 80% udziałów lub akcji należy do Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych, gmin oraz związków międzygminnych, obniża się do 50% stawki podatku, o których mowa w ust. 2 pkt 1,
- 2) ponad 80% udziałów lub akcji należy do Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych, gmin oraz związków międzygminnych, obniża się o 20% stawki podatku, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

5. Podatnicy stosują ulgi, o których mowa w ust. 4, jeżeli spełniają następujące warunki:

- 1) terminowo regulują zobowiązania wobec budżetu,
- 2) relacja, o której mowa w art. 9 ust. 1, w roku (okresie) podatkowym nie będzie mniejsza od relacji za rok poprzedni.

6. Podatek, o którym mowa w ust. 2, stanowi dochód budżetu państwa i podlega wpłacie na rachunek właściwych urzędów skarbowych.

7. Jeżeli Urząd Antymonopolowy stwierdzi stosowanie praktyk monopolistycznych przez podatników wymienionych w ust. 4 oraz w art. 1 ust. 2 pkt 9, 11 i 12, podatnicy ci zobowiązani są do naliczenia podatku za cały rok podatkowy.

Art. 14. 1. Podatek obliczony zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 1 i 2 uiszcza się z zysku brutto lub nadwyżki przychodów nad wydatkami roku (okresu) podatkowego, po pomniejszeniu o podatek dochodowy, a jeżeli zobowiązanie podatkowe przekracza zysk lub nadwyżkę przychodów nad wydatkami, kwota różnicy stanowi stratę lub nadwyżkę wydatków nad przychodami.

2. U podatników, u których w okresie podatkowym wystąpi strata lub nadwyżka wydatków nad przychodami, podatek, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pkt 1, powiększa tę stratę lub nadwyżkę wydatków nad przychodami.

3. Podatnicy nie ustalający wyniku finansowego obciążają koszt działalności kwotą podatku, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pkt 1.

Art. 15. 1. Ustala się następujące terminy obliczenia i wpłaty podatku:

- 1) zaliczkowo — do dnia 28 każdego następnego miesiąca za okres podatkowy z tytułu przekroczenia normy przeciętnych wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności,

- 2) zaliczkowo — za rok podatkowy do dnia 28 grudnia, przyjmując przewidywane wypłaty za grudzień roku podatkowego,
- 3) ostateczne obliczenie i wpłata podatku następuje w ciągu 20 dni po terminie obowiązującym do sporządzenia bilansu i rachunku wyników za rok podatkowy,
- 4) w okresie 5 dni od daty każdej wypłaty nagród i premii z zysku brutto roku podatkowego łącznie z wypłatami określonymi w art. 2 ust. 7.

2. Podatnikom, u których wypłaty wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności nie przekroczyły sumy norm wynagrodzeń za 1990 r., ale wystąpiło przekroczenie miesięcznej normy za grudzień 1990 r. i równocześnie wystąpiło zobowiązanie podatkowe w 1991 r. — odracza się termin wpłaty należnych zaliczek podatku za pierwsze trzy miesiące 1991 r. do 28 maja 1991 r., jeżeli nie dokonają podwyżek wynagrodzeń w pierwszym kwartale 1991 r.

Art. 16. 1. Minister Finansów ustali wzory deklaracji dotyczących obliczenia podatku oraz sposobu liczenia przeciętnego zatrudnienia.

2. Minister Finansów może wyrazić zgodę na ustalanie norm wynagrodzeń, o których mowa w art. 5, 6 i 8 ust. 1, oraz

uiszczanie podatku przez zakłady (oddziały) osób prawnych sporządzające samodzielnie bilans.

Art. 17. 1. Wypłat nagród i premii z zysku bilansowego za 1990 r. dokonują podatnicy według zasad określonych w ustawie z dnia 27 grudnia 1989 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń w 1990 r. (Dz. U. Nr 74, poz. 438 oraz z 1990 r. Nr 13, poz. 82 i Nr 56, poz. 324).

2. Upoważnia się podatników do dokonywania w 1991 r. zaliczkowych wypłat nagród i premii z zysku bilansowego za 1990 r. w formie gotówkowej lub obligacji Skarbu Państwa i akcji wypłacanych za zgodą pracownika:

- 1) przed złożeniem pierwszej wersji rocznego sprawozdania finansowego za 1990 r. (bilansu) w wysokości nie przekraczającej 30% kwoty wolnej ustalonej zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, o której mowa w ust. 1,
- 2) po złożeniu pierwszej wersji rocznego sprawozdania finansowego za 1990 r. (bilansu), a przed jego weryfikacją, w wysokości nie przekraczającej 70% pozostałej kwoty wolnej po uwzględnieniu wypłat zaliczkowych wymienionych w pkt 1.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1991 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

Załącznik do ustawy z dnia 22 grudnia 1990 r. (poz. 1)

WYKAZ JEDNOSTEK ŚWIADCZĄCYCH USŁUGI W ZAKRESIE UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ, KTÓRE USTALAJĄ MIESIĘCZNĄ NORMĘ WYNAGRODZEŃ NA PODSTAWIE PRZEPISÓW ART. 8

1. Gospodarka komunalna:

- przedsiębiorstwa komunikacji miejskiej (branża 701),
- przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne (branża 711),
- przedsiębiorstwa gospodarki cieplnej (branża 721),
- przedsiębiorstwa wielobranżowe (branża 728),
- zakłady oczyszczania miast (branża 722),
- zakłady zieleni miejskiej (branża 723),
- jednostki drogownictwa miejskiego (branża 726),
- miejskie ogrody zoologiczne.

2. Jednostki gospodarki zasobami mieszkaniowymi (branża 741).
3. Polskie Koleje Państwowe — transport kolejowy publiczny (branża 501).
4. Przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej — transport publiczny (branża 511).
5. Jednostki dróg publicznych (branża 561).
6. Zakłady lecznictwa uzdrowiskowego i sanatoryjnego (branża 854).
7. Państwowa jednostka organizacyjna "Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

2

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 grudnia 1990 r.

w sprawie wyłączenia nieruchomości zamiennych lub nakładania obowiązku zapłaty odszkodowania na rzecz kościelnych osób prawnych.

Na podstawie art. 63 ust. 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154 oraz z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 55, poz. 321 i Nr 86, poz. 504) zarządza się, co następuje:

§ 1. Jako nieruchomości zamienne, o których mowa w art. 63 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154 oraz z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 55, poz. 321 i Nr 86, poz. 504), zwanej dalej „ustawą”, mogą być przyznawane nieruchomości wyłączone z mienia państwowych jednostek organizacyjnych lub z mienia gmin, w których władaniu lub na których terenie znajdują się nieruchomości będące przedmiotem postępowania regulacyjnego.

§ 2. Na wniosek uczestnika postępowania regulacyjnego dopuszcza się wyłączenie nieruchomości zamiennej z mienia państwowych jednostek organizacyjnych lub z mienia gmin, innych niż wymienione w § 1, za zgodą pozostałych

uczestników postępowania oraz tych jednostek lub gmin, z których mienia ma nastąpić wyłączenie nieruchomości zamiennej.

§ 3. W razie braku możliwości wyłączenia nieruchomości zamiennej na zasadach ustalonych w § 1 lub 2, wyłącza się odpowiednie nieruchomości z Państwowego Funduszu Ziemi.

§ 4. 1. Obowiązek zapłaty odszkodowania, o którym mowa w art. 63 ust. 1 pkt 3 ustawy, ciąży na Skarbie Państwa reprezentowanym przez Ministra Finansów.

2. Za zgodą zainteresowanej kościelnej osoby prawnej odszkodowanie może być wypłacone również w postaci obligacji lub innych papierów wartościowych emitowanych przez państwowe osoby prawne.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*